

VELIKA NOČ – ZMAGA BOŽJE LJUBEZNI

*Kjer cveti Božja ljubezen,
smrt ne more uničiti življenja.*

*Kjer žari Njegova ljubezen,
ne more nobena skála teme zatemniti luči življenja.*

Kjer sije Njegova ljubezen, tam so nebesa na zemlji!

Velika noč se ne zgodi le kot sreča enega, temveč to novo življenje vodi v skupnost z drugimi ljudmi. Jezus je rekel: »Pojdi k mojim bratom in jim povej: grem k mojemu in vašemu Očetu.«

To je sporočilo Velike noči: vsi smo bratje in sestre, ker je Bog Oče in Jezus naš brat.

Zato ponesimo velikonočno veselje na svoje domove. Doživljajmo ga, ko si bomo voščili in se prijateljsko srečevali, doživljajmo ga vsak dan našega življenja. Svit velikonočnega jutra naj obsije ves svet, da bomo spoznali, da je vstali Kristus Ljubezen, da je Bog.

To vam želimo ustvarjalci Glasa sv. Martina, ostali župnijski sodelavci in župnik Igor Jereb.

O ČLOVEŠKEM TRPLJENJU

Križ velja za najbolj prepoznavno znamenje krščanstva. Pribijanje na križ so si izmislili Feničani, od njih so to prevzeli tudi Rimljani.

Na križ je bil Kristus pribit in tam je tudi umrl. S svojim trpljenjem na križu nas je tudi odrešil. Tako je križ iz znamenja ponižanja postal znamenje odrešenja. Kristus je s tem pokazal, da se Božja ljubezen do človeka ne ustavi pred trpljenjem. Ljudje v svoji sebičnosti in slabosti vseeno pogosto kažemo s prstom nanj in ga krivimo, kako lahko mirno gleda na kaos v svetu, na brutalno mučenje nedolžnih ljudi, na vojne grozote, bedo, bolečino in grozo v očeh malih ljudi.

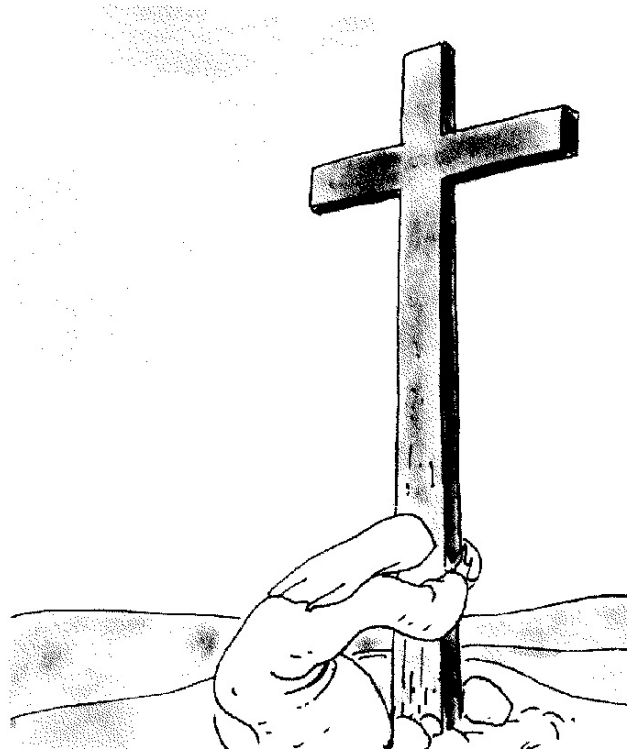
Tudi za nas kristjane je sprejeti križ iskrenost in ponižnost. Velikokrat mislimo, da je vse odvisno le od nas. Zaprti smo v svoj ozki svet egoizma in nismo občutljivi za bližnjega. Naš bližnji pa je prav vsak človek, najsi bo ateist ali katere koli vere. Kristus prav s svojim svetlim zgledom gradi mostove med nami. Kaže, kako pomembna je ljubezen, kako odrešujoča je njegova skrb.

Sporočilo velike noči je, da smo vsi bratje in sestre, ker je Bog naš Oče. Pregovor pravi, da sonce vsem enako sije (lat.: Sol omnibus lucet.). To pomeni, da je življenje vendarle lepo, saj nam je le-to podarjeno. Da ne bi obtičali v tej »solzni dolini«, se lahko tudi veselimo ... narave, prijateljev, miru, zdravja ...

Pogosto slišimo reči, da ima vsak človek svoj križ. Poglejmo okrog sebe. Takoj bo lažje. Sv. Edith Stein govori, da bolj kot je temno okrog nas, bolj moramo odpreti svoje srce luči. Človek je namreč od nekdaj slep. Samo križ mu lahko odpre oči, zato trpljenje. Da se odpremo za druge. Da pridemo do novih osebnih spoznanj. Da zorimo.

Jezus je vedno z nami. Še več. Hodi pred nami in nam kaže, kako najdemo pot, ki vodi v večno življenje (J. Ratzinger).

Breda Dolenc

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>

mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

PRI SVOJI ČASTI OBLJUBLJAM ...

V žirovski skavtski skupini vsako leto nekaj mladih slovesno izreče skavtsko obljubo. Ko izrečejo obljubo, okoli vratu dobijo rutko, ki je največji simbol in pokazatelj tega, da si član skavtske družine.

Ampak ni nujno biti skavt, da nekaj obljubiš. Če vsak pri sebi pomislimo, obljubljam vsak dan. Koliko tistih malih obljub izrečemo, ki se nam niti ne zdijo omembe vredne, ki mogoče niti ne vsebujejo besede obljuba, a se z njimi vseeno zavežemo, da bomo nekaj naredili.

Ali potem izpolnimo vse to ali preprosto pozabimo nanje? In koliko ljudi prizadenemo z neizpolnjeno obljubo? Ali naredimo kakšen slab vtis o sebi, če pozabimo na obljubljeno?

Odgovore na zadnja vprašanja poiščite vsak pri sebi, v pomoč pa naj vam bo razmišljanje ob besedilu skavtske obljube.

Pri svoji časti obljubljam, ...

Vsak človek, ki želi obljubiti, se mora zavedati, da obljublja pri svojem dobrem imenu. Če prelomi obljubo, ki jo je dal, je onečastil svoje dobro ime in pokazal, da ni vreden zaupanja. Vsi ga imajo za slabiča in nekoga, na katerega se ne velja zanesti. V nasprotnem primeru pa je lahko tisti, ki se svoje obljube drži in jo izvršuje vsak dan, kjer koli je, zelo ponosen na to, kar mu uspeva. Drugim je človek, po katerem se velja zgledovati, saj je časten človek, ki se drži načel.

... da si bom z božjo pomočjo prizadeval ...

Kristjan v svojem življenju ne more mimo dejstva, da je Bog njegov Stvarnik, ki mu je dal življenje, in se zato zaveda, da ničesar ne more storiti sam in proti božji volji. Prav zato je nujno potrebno, da pri izpolnjevanju svojega življenjskega poslanstva vsak dan prosi Boga, naj mu pomaga pri izvrševanju obljube, ki jo je dal.

... služiti Bogu in domovini, ...

Služiti drugemu bi lahko bilo smisel življenja za vsakega kristjana. Vsak naj v sebi nosi zavest, da bo, če bo več dajal drugim, prejemal vedno več in več. To zavest izpolnjuje s služenjem Bogu in domovini in le tako postaja vzoren državljan in goreč vernik.

... pomagati svojemu bližnjemu ...

Kadar koli in kjer koli je potrebna roka za pomoč, tam naj bi bil vsak kristjan. Njegovo poslanstvo je, da se trudi opazovati in videti, kje je njegova pomoč potrebna, in to pomoč tudi nuditi.

... in izpolnjevati skavtske zakone.

Skavtu je življenje, v katerem se drži desetih božjih zapovedi, dragocen vir veselja. Tako kot je deset božjih zapovedi, je tudi skavtskih zakonov deset. Zakoni pa skavta ne smejo omejevati v njegovem načinu razmišljanja, ampak v vsakem skavtu iskati dobro plat in jo dopolnjevati. Nekoč je star in izkušen skavt dejal: »Drži se skavtskih zakonov, pa ti v življenju nikoli ne bo težko.« In prav to je tisto, kar ti skavtski zakoni dajejo: življenje, polno veselja, radosti in sreče tudi v težkih trenutkih. Ali povedano za vsakega kristjana: Poleg tega, da se držite desetih božjih zapovedi, si zadajte tudi svoje zakone (načela), ki se jih držite in jih izpolnjujete, da vam v življenju nikoli ne bo težko.

Sara Petrovčič (Vir: Skavtski molitvenik)

PISMO BIRMANCA/-KE IN NJEGOVIH/-NIH STARŠEV

Birmanci so skupaj s svojimi starši napisali pisma, v katerih so opisali družinsko pripravo na prejem zakramenta svete birme in pogovore, ki so jih imeli o tej temi. Izbral sem dve pismi, ki ju brez imen posredujem v branje celotni župniji in obenem prosim za molitev za birmance in njihove starše.

Igor

Jereb, žpk

NAŠE RAZMIŠLJANJE O BIRMI

Z birmo se zblížamo z Bogom tako, kot pri krstu in prvem obhajilu. Bolje spoznamo tretjo Božjo osebo – Sv. Duha. Pri sv. krstu nas je Bog sprejel med Božje otroke, pri svetem obhajilu smo začeli prejemati Jezusa – Sv. Rešnje Telo. Pri birmi pa prejmemo darove Sv. Duha. Ti nam pomagajo, da se prav odločimo. Če zaidemo v slabo družbo in popivanje, nam Sv. Duh da moč, da se postavimo po robu in se znamo upreti skušnjavi, tako kot se je Jezus uprl hudičevi skušnjavi med 40-dnevnim postom v puščavi. Sv. Duh nas prav tako opogumlja, da pričujemo za Boga.

Od birme marsikdo pričakuje veliko, da se bo vse spremenilo. Jaz le pričakujem, da bi bolj verjela, da Bog je in ne bi več kdaj pa kdaj mislila, da ne obstaja. Birma ni isto kot rojstni dan, ko čakaš na darila. Jaz si želim k birmi zaradi sebe, da se bolj zblížam z Bogom, saj je moj pravi prijatelj. Prav tako si želim, da bi znala prepoznati in sprejeti njegove darove.

K birmi ne moreš iti nepripravljen. Pripravljamo se z molitvijo in priporočanjem Bogu. Sama se pripravljam ne samo z molitvijo, temveč tudi s Sv. pismom in knjigo, ki smo jo kupili na začetku leta. Poleg naloge, ki jo naredim za verouk, temo, ki smo jo obravnavali, tudi preberem, hodim k maši in poslušam evangelij. Iz vsega tega se lahko marsikaj naučim, kot na primer, da je Bog plamen, ki gori, nam vsem da življenje, nam odpušča, daje oporo in nas vse vabi v nebesa.

Včasih mi starša »težita« za čisto brezzvezne stvari, kot je npr. pomivanje posode. Vendar tudi tako deluje Sv. Duh in me opominja preko staršev na delovne navade.

Birmanka

K temu hčerkinemu razmišljanju lahko dodava, da jo skušava usmerjati na pot, ki se nama zdi prava in pelje k Bogu. Upava, da se bo znala obrniti k njemu in ga prosila za pomoč ter se mu zahvaljevala in bo hvaležna za vse, kar ji podarja. Povedala sva ji tudi vsak svojo izkušnjo, kaj sva doživljala pri in po birmi in kako vidiva delovanje Sv. Duha v najinem življenju. Pogovorili smo se tudi, kje bi se lahko midva bolj potrudila in več naredila ter pokazala boljši vzor naši birmanki. Prav zato, ker verjameva v moč Sv. Duha in verjameva, da bo tudi hčerki podaril svoje darove, želiva tudi midva, da prejme zakrament sv. birme.

Starša

PRIPRAVA NA SV. BIRMO DOMA

V naši družini posebne priprave na birmo nismo imeli. Ob večerni molitvi se spomnimo našega birmanca in ga priporočamo Sv. Duhu. S prošnjo za mnogo milosti in blagoslova, da ostane dober kristjan in odgovorna oseba. Starša se trudi po najboljših močeh, da bi mu dajala dober zgled. Izdatno se trudimo, da se lepo

obnašamo drug do drugega, se spoštujemo, si pomagamo in se zgledujemo po katoliškem nauku. Slabe stvari poskušamo rešiti s pogovorom. Otroka uvajava v zakramentalno dogajanje tako, da utrjujemo duha vere, potem pa tako, da jih s pomočjo ustanov, ki skrbijo za katehetski pouk, pripravljava na učinkovit prejem zakramenta birme.

Otroka morava sprejemati takega, kot je, ga poskušati razumeti in spodbujati za napredek, predvsem pa zanj moliti in prositi Sv. Duha, da ga potrdi in utrdi v veri.

Zakrament sv. birme hoče birmanec prejeti zato, ker bi se rad še bolj povezal z Bogom in mu ostal zvest do konca življenja. Midva ga ob tej odločitvi pozitivno spremljava in spodbujava.

Starša in birmanec

BIRMANSKE DUHOVNE VAJE

Februarja smo se birmanci odpravili na duhovne vaje v Adergas. Tja so nas do večera pripeljali naši starši. Ob prihodu smo se razdelili v skupine in se namestili po sobah. Veliko smo peli, molili večernice in hvalnice, dobro jedli, se pogovarjali o birmi, Svetem Duhu, seveda pa smo se tudi zabavali na zabavnih večerih. Po skupinah smo se pogovarjali, kdo smo, kaj hočemo v življenju doseči, kaj si mislimo o veri in še veliko zanimivih in za življenje pomembnih stvari. Čez vikend smo si ogledali film o Jezusu in apostolih.

Z nami so šli tudi nekateri starši. Med njimi je bila tudi moja mami, kar me ni motilo. Vem, da je to naredila zato, ker ji je zame mar. Vesela sem, ker sem videla, da je pri tem uživala, moji sošolci pa tudi.

V soboto smo imeli mašo, pri kateri smo prejeli Sv. Rešnje Telo in Sv. Rešnjo Kri. Po resnici povedano mi okus ni bil ravno všeč. In po vedenju sodeč, mislim, da so drugi podobnega mnenja.

V nedeljo, ko so nas prišli iskat starši, smo pripravili mašo. Sestavili smo prošnje, pri katerih nismo imeli večjih težav, saj vemo, česa hočemo prositi Jezusa. Če povemo po pravici, je res, da znamo Jezusa le prositi, premalokrat pa se spomnimo, da se je treba za kaj tudi zahvaliti. Po maši smo si ogledali še katakombe, ki so se nam zdele zelo zanimive, in se s starši odpravili domov.

Na duhovnih vajah smo uživali in se pri tem tudi na svoj način zabavali. Gospod Slavko je bil zelo zabaven. Povedal nam je nekaj svojih prigod, ki so bile kar zanimive. Ker je bil sproščen, smo se z njim lahko tudi mi odkrito in sproščeno pogovarjali.

Te duhovne vaje nam bodo ostale v lepem spominu.

Alma Jesenko

V Adergasu smo se imeli lepo. Hrana je bila dobra, animatorji tudi. Molili smo zvečer in zjutraj. Motilo pa me je, da nismo bili dovolj časa zunaj na svežem zraku. Če bi bil animator, bi to spremenil. Ob večerih po molitvi smo se družili in si ogledali film. Bilo mi je všeč.

Martin Trček

JANEZ PAVEL II. ALI SV. MARTIN?

Medtem ko petošolec v majici z napisom »Messi« nabija žogo, njegova starejša sestra na vrata omare lepi poster Justina Bieberja. Njuna mama na kavču lista po reviji in sanja o tem, da bi imela postavo kot Kate Winslet, ata pa zunaj pere družinski avto. Ko zapre oči, se mu zdi, da z roko drsi po enakem terencu, kot ga ima podjetnik Ferdo iz sosednje ulice.

Ljudje potrebujemo vzornike, ki jim želimo biti podobni – da se z njimi poistovetimo, da nam vlijejo navdušenje in kažejo pot. To ve tudi Cerkev, zato na oltarje postavlja svetnike. Med njimi so taki, o katerih je znanega malo zanesljivega, zato so njihove življenjske zgodbe pomešane z legendami, in taki, o katerih vemo skoraj vse, saj so živeli pred kratkim. Množici več kot deset tisoč svetnikov se bosta na belo nedeljo, 27. aprila, pridružila še dva: papeža Janez XXIII. in Janez Pavel II.

Beneški patriarh Angelo Giuseppe Roncalli, ki si je izbral ime Janez XXIII., je bil za papeža izvoljen leta 1958. Ker je bil star že 77 let, mnogi od njega niso pričakovali veliko. Zato so bili presenečeni, ko je sklical Drugi vatikanski koncil oz. cerkveni zbor, ki je prevetril življenje Cerkve. Bil je prvi papež, ki je obiskal bolnišnico, se srečal z zaporniki in sprejel voditelja anglikanske cerkve. K ljudem je pristopal s prisrčnostjo in humorjem, njegovo življenje sta prevevala globoka pobožnost in velika skromnost.

Poljak Karol Wojtyła (Janez Pavel II.) je bil za papeža izvoljen leta 1978. Bil je prvi neitalijanski papež po 450 letih. Cerkev je vodil skoraj 26 let in pol, kar je drugi najdaljši pontifikat v zgodovini. Opravil je 146 pastoralnih obiskov v Italiji, 104-krat je potoval v tujino (dvakrat v Slovenijo), na več kot 1160 splošnih avdiencah se je srečal s približno 17,6 milijona vernikov, razglasil je 1345 blaženih in 483 svetnikov. Bil je prvi papež, ki je stopil v protestantsko cerkev, sinagogo in mošejo, uvedel je svetovni dan mladih in svetovni dan bolnikov. Zaradi odprtosti, človeškosti in neposrednosti je bil pravi magnet za ljudi.

Oba svetniška papeža sta bila močni osebnosti, trdno zasidrani v Bogu. Bližnja kanonizacija je spodbuda in priložnost, da preberemo kakšno knjigo o njiju in globlje spoznamo njuno pot z Bogom. Da ne bomo nad njima navdušeni samo zato, ker je tako moderno, ker nas bodo njune slike gledale iz časopisov in s televizijskih zaslonov in ker bodo desettisoči na Trgu sv. Petra navdušeno skakali v zrak.

»Tvoja Cerkev časti svete berače in kralje in duhovnike, svete vojake in zakonske žene in delavce, svete kmete in otroke in redovnice. Vsak je bil drugačen, imel je drugačne milosti in drugačne slabosti. Vsem je bilo skupno samo eno; njihova popolna predanost iz ljubezni,« je zapisal Paul Roth. Zato ni pomembno, ali imamo v naši cerkvi kip sv. Martina ali Janeza Pavla II. Pomembno pa je, koliko svetih sedi v cerkvenih klopeh. Gospod bi prizanesel Sodomi, če bi v njej prebivalo deset pravičnih. Bi jih danes našel toliko v našem kraju?